

RODOLFO MARTÍNEZ SOTOMAYOR

Találkozás

Ledolgoztad a műszakot, fáradtan, karikás szemmel jössz velem szemben az utcán. Kinek jutna eszébe, hogy tanárnő voltál, ki emlékszik rá, hogy annak idején beálltál az álombrigádba, a gyermeklélek mérnökei közé, és hogy ezt az erőtlen, kimerült testet egyszer sóvár szemek kísérték, a Makarenko Intézet zöld egyenruhájában, az orosz pedagógusok követői ezt viselték a Forradalom alatt.

Ma észrevettelek a fák között, az állomáson ácsorogtál, ahol még egy pad se volt, hogy leüljél és kifújhasd magad.

Az élet útjai kifürkészhetetlenek. Van úgy, hogy ugyanoda érnek, akik egymással ellentétes irányban indultak el. A kezdedben már nincs ott a marxizmus valamelyik bibliája, vagy a „gyermekkor, ifjúság”, a két könyv, ami nélkül egy lépést sem tettél soha. A helyüket most egy angol nyelvtan foglalja el, a tantárgy, amit nem szerettél. Hát ezen én is átrágtam magam.

A mi nemzedékünkéből gúnyt űzött az idő. Ma „US Army” áll kék blúzodon. Ki hitte volna! Néhány éve még egészen más szlogen díszelgett a melleden, olyasmi, amiben talán már magad se hittél, de ami fennen hirdette, hogy az „új ember kovácsai” közé tartozol.

Szerettem volna közelebb menni hozzád, megállni melletted ezzel az új kocsival, és felajánlani, hogy hazaviszlek. De te talán el sem fogadod az ajánlatomat: feltehetően ugyanolyan büszke vagy, mint voltál, annak ellenére, hogy elnyűtt farmered és tornacipőd szemmel láthatóan valami olcsó áruházból származott.

Ahogy nézlek, nevetséges ötletem támad. Mi lenne, ha magam mellé ültetnélek, keresztülhajtánánk a Bayside-parkon, és bevallanám, hogy te voltál az első szerelmem, a lány, akire mindig is vágytam, még akkor is, ha ezt azelőtt soha nem mondtam el neked.

Már percek óta állok a kopott NO PARKING tábla alatt, és mint mindig, most sem tudom elhatározni magam. Kiszállhatnék, odamehetnék hozzád, de félek, hogy mire meggyőznék és visszamennék a kocsiórt, már elvontatták volna, és akkor hogyan állíthatnám, hogy ez itt egy csodálatos ország? Hogyan vághatnám hozzád elégedetten, hogy tévedtél? Nem. Valami óvatosabbat kell kitalálnom, hogy észrevegyél. Talán, ha hangosra állítanám Silvio számát, amit annyira szerettél, és lassan követnélek.

Talán a Kék Unicornio-t hallva, Miami kellős közepén rám néznél, mint egy szappanoperában.

Akkor rám ismernél ebben a vadonatúj Fordban, és a szemedben fellángolna az öröm, mint a szerelmesek szemében, akik egymásra találnak, hosszú idő után, egy ilyen kietlen helyen. Akkor hozzám bújnál, és ki tudja (?), még egy könnycsepp is kicsordulna a szemedből, mielőtt leereszkedne a telenovella függőnye.

Nézed az órát. Mindig is hiányoztál, mióta nem vagy velem. Igaz, hogy tulajdonképpen soha nem voltál velem. Nem tettem érte semmit. Nagyon távoli világból jöttünk, ma sem tudom elfelejteni. Még ha mostanra egybemosódott is ez a két világ.

Szüleid háza Miramarban kihívás volt számomra, legyőzhetetlen akadály. Alig volt bátorságom átlépni a küszöböt. Che óriási képe teljesen beborította a szobád falát, de én nem vettem a szemedre az ilyen izléstelenségeket. Te viszont meglépted ezt gátlástalanul, nagyanyáskám kopott lakásában. Egy este, amikor politikai gazdaságtant tanultunk volna, ha igaz.

Bosszantott a kopott Jézus-szíve kép, úgy érezted, vizsgáló szeme rád mered, vallat, valahányszor a materializmus felsőbbrendűségéről szónokoltál nekem. A két család annyira távol állt egymástól, hogy közelíteni őket soha eszünkbe se jutott.

A dolgok akkor változtak, amikor burzsoának nevezted. Csak azért, mert – furcsa szeszély – a narancslét kristálypohárban kínáltam neked. Nem tudtad, milyen különleges lény vagy számomra. A harcos pihenője, az egyensúly, amit abban a zűrzavarban kerestem. A világban, amiben élnünk adatott, akkor úgy tűnt, véglegesen. A vágy valami ismeretlen után, amit csak te tudsz nyújtani nekem.

Ebben a városban közismerten rossz a közlekedés. Az első időkben mégis folyton buszoztam, hogy megtaláljalak. De most is, mint mindig, későn határoztam el magam. Amikor már felszálltál a buszra, sietve, mint aki menekül ettől a találkozástól. És már távolodsz is, már észre sem veszed tétova lépéseimet.

Soha nem vettél észre semmit. Kiáltanám, hogy ne menj még. Ne hagyj el! Vagy mégis, jobb lesz, ha elmész? Ha eltűnsz, és én továbbra is egy burzsoá csökevény leszek, te pedig egy szép álom maradsz...

Ferdinandy György fordítása

Rodolfo Martínez Sotomayor 1966-ban született Kubában. 1989-ben települt át az Egyesült Államokba. A Miami Egyetem újságíró szakán végzett. A Cartel folyóirat irodalmi szerkesztője, két elbeszéléskötete jelent meg. Az Ediciones Silueta sorozatában eddig Jenei Gyula és Csenger Levente írásait adta ki.